

СТЕФАН НИКОЛОВ

ДРАКОНЪТ И АЗ

chitanka.info

Арн радостно изпръхтя, когато влязох в стаята му. Само невероятният ми рефлекс и почти нечовешките бързина и ловкост ме спасиха от бликналата огнена струя, която би превърнала всяка жива кокошка в печена кокошка.

— Опалянка! Извинявай, Шефе! — заизвинява се драконът — Забравих за Огъня.

Странни същества са това Драконите, ще знаете. Повечето хора ги мислят за някакви чудовища или зверове и съответно — животни. А всъщност са интелигентни същества, също като нас, елфите, джуджетата и дори орките и тролите. Вярно, повечето не са много умни, даже са малко тъпички, но сред тях има и истински мъдреци. Е, има и „диваци“, както те сами ги наричат. Освен това растат много, ама много бързо. Като видиш яйцето, си мислиш, че отвътре ще излезе нещо с размерите поне на теле, а всъщност малките дракони са помалки от агне. Обаче само за една година вече са достатъчно големи за яздене, а за още две (докато им дойде Огъня) порастват толкова, че за закуска им трябва гореспоменатото теле или съответното количество друга храна (между другото винаги съм се чудел как огнедишац дракон яде сено, без да го подпали — слава Богу Арн си пада по печените пилета, откакто му дойде Огъня дори сам си ги пече). След това малко забавят растежа и все пак до към четирстата си година вече са толкова големи, че не можеш да ги яхнеш дори и на врата, а пък не могат да носят по-сложна конструкция на гърба си, защото междувременно люспите им (иначе страхотна защита) са станали порядъчно тежки и те едва носят дори и ездача си. Пак си остават летци и половина, но вече не стават за яздене. Така до към стотната година, когато вече не могат да летят в бой, защото са прекалено тежки. Някои обаче могат да живеят по няколко века, особено „мъдреците“.

Та на Арн Огъня му беше дошъл преди една седмица и все още не можех да го отуча да пръхти от радост, като ме види. Не че можех да го виня. Вече бяхме напреднали достатъчно с прословутото „сливане“ между Дракон и Ездач, че да усеща, че идвам с добри новини. А и беше подушил пилетата в чувала.

— Отиваме на бойна мисия, Арни! — изплюх камъчето.

— Урр... — изрева той радостно — ...ра! — довърши тихичко докато се изправях в ъгъла и се изтупвах от праха.

— А аз да ти нося пилета! Неблагодарник! — „възмущавах“ се докато му подхвърлях първото пиле. Той го изпече още във въздуха и го лапна, но следващото дойде твърде бързо и той, в лакомията си, го лапна сурово.

— Шефе! Направи го нарочно! Знаеш, че не ги харесвам сурови!

— Това ти беше наказанието, за това че си нацапах парадната униформа. Имаш късмет, че тръгваме веднага и ще могат да ми я изперат. Дояж си закуската и да тръгваме.

— Ама къде ще ходим бе, Шефе? — премляска Арн.

— Някакъв отряд орки пак са изникнали „отникъде“ в провинцията. От близкия замък ги забелязали навреме, но сега опустошават току-що събраната реколта из околните села

— Ми да пратят конници, те и без друго само за т'ва стаат!

— Скъпи ми Арни, трябвали да ти напомням, че заповеди за драконовите ездачи идват направо от Кралския Съвет? Ти сега на по-умен от тях ли ще ми се правиш? А?

— Не бе, Шефе, ама тва са некви си орки! И то, ако добре чух, „отряд“, демек — трийсетина-четиресе! Да беше поне „орда“ — за стотина си струва да си понапънеш крилата. За какъв дявол ще на занимават нас? Сигурно искат да трупаме „боен опит“! Ха!

— Не само нас Арни. Тръгваме две петици. Първата ще я водят лично Капитана и майка ти, а втората — ние.

— Кво? Аре стига бе! Сигурно ще трябва да ги изтребваме до крак. Обикновено само да се покажеш и те така се разбягват, че не можеш да си фанеш достатъчно и за един свестен обяд. Освен това, щом като е толкова важна мисията, че да участват Капитана с Мама, откъде накъде Ние ще водим петица, дето нямаме и един боен полет с Огън.

— Прав си, че трябва да бъдат унищожени напълно. И си прав, че мисията е отговорна, но пък не е чак пък толкова трудна, че да не водим ние, а и останалите четирима от петицата са все ветерани — лично ги избрах. Пък и ще те откъснат от пилетата. Голяма икономия в храна ще направят.

Пръстът ми беше вече вдигнат заканително още докато той си поемаше дъх и само няколкото облачета пушек изхвъркнали от ноздрите му разкриха подлият му замисъл.

— Всъщност работата е наистина сериозна. Там растат важни и редки магически билки. Не можем да си позволим да губим от тях, а и не можем да си позволим Врага да получи от тях дори и стрък. Освен това там има и секретни работилници за оръжие, а те вече са минали през тях — не можем да оставим дори един от тях да се върне. Пък и най-близката достатъчно голяма и незаета конна част е твърде далеч. И не забравяй, че и аз в началото бях конник, а пък май не съм толкова безполезен. Айде, приготвяй се, а аз ще ходя да се обличам.

Аз май още не съм ви се представил? Казвам се Стефан Николов. Сега Капитан, а тогава Лейтенант Стефан Николов от Кралските Драконови Ездачи — К.Д.Е. Минал съм с отличие всички възможни бойни школи в Кралството. Магьосниците откриха специални способности в мен и ме занимаваха дори и с магия. Даже и при елфите бях. Отидох един Септември и се почна една...

Елфическите тренировки са най-тежките, които съм правил, а аз съм ги правил много. Така се изтощаваш, че към края на деня те боли дори като дишаш. И тогава за компенсация идваха вечерите... Ах, тези магически вечери, прекарани до елфическия огън под звуците на елфическите песни-легенди, с елфическите храни, от които винаги се наеждаш, но никога не преяждаш, с елфическите питиета, от които се опиваш, без да се напиваш (и без да те боли глава на сутринта). Изглеждаше, сякаш са минали години. Изглеждаше, че никога няма да свърши..., но все пак свърши. Като си тръгвах изведнъж осъзнах, че листата така и не бяха успели да окапят напълно. Елфи! Там открих и псевдо-прорицателските си способности — понякога виждах по няколко секунди напред в бъдещето (върши работа за да избегнеш огнената струя, но не само за това).

След такава подготовка май не беше много изненадващо, че ме назначиха за лейтенант в К.Д.Е. преди да съм и помирисал Дракон. Тогава почнаха и тренировките за Ездач. Посетил съм не един и двама от Великите Дракони. Прочетох не една и две книги за Драконите. И когато Драконката на Капитана на К.Д.Е. снесе, сметнаха, че ще съм най-достоеен за него. Кръстих го Арн. Да, този същия, дето не може да си контролира Огъня. И това ми било „потомствено Велик Дракон“!

В крайна сметка излетяхме. Който не се е возил на Дракон, не може да разбере какво ми беше. Като ги гледаш отдолу, Драконите изглеждат грациозни и величествени, но бавни и лениви. Бавно махат с

криле и сякаш почти не се помръдват във въздуха. Е да, ама не! Първия път ме качиха на един старичък и бавничък Дракон с друг ездач за да съм „свикнел с усещането и скоростта“. „Ха! — казвах си — Те са бавни и без това, а тея ще ми дават някаква кранта!“ Много грешах. Ама много. Мислех, че ще е като с кон, но не би. Вместо да се държа здраво, както ми бяха казали, аз бях скръстил ръце и чаках да им „натрия носа“. Паднах де. Много тежко. Останах жив, но две седмици постоянно стоях прав и спях по корем — здраво се бях натъртил, добре че нямаше счупвания. Та сега се носехме буквално по-бързо и от ураган. Стигнахме до района, където бяха орките за по-малко от 8 часа. На специалните гълъби-вестоносци им беше отнело цял ден.

Беше късен следобед, когато забелязахме гадините. Строихме се в петиците и се приготвихме за атака. Капитанът даде сигнала и неговите хора се понесоха. По неписано правило трябваше веднага да тръгна и аз с моите хора. Слава Богу те бяха ветерани и не се поддадоха на импулса и зачакаха моите действия и команди. А аз стоях като вцепенен. Имаше нещо нередно. Орките, а и не само те виждат дори и самотен дракон от доста далеч. Всъщност не точно „виждат“ — това е едно чувство, с което „старите вълци“ свикваха и започваха да пренебрегват, но аз все още не бях забравил и слава Богу. Те знаеха, че сме там — това са ДЕСЕТ Дракона, включително един Могъщ — майката на Арн и един почти могъщ — Арн. Усещането за мощ и сила в такъв случай идва далеч преди ги забележиш и те блъска като чук на джудже-ковач, а орките вече ни и ВИЖДАХА. А не бягаха. Не хаотично, не организирано, не никак. Просто стояха. В цялата картинка нещо смърдеше ужасно. Който познава страхливия и подъл нрав на тези същества щеше да е учуден. Който, като мен, се беше спускал за удоволствие над орките с безогнения си (все още) Дракон, само за да ги види, как бягат, ТРЯБАШЕ да се уплаши. И аз се уплаших. Не се срамувам да го призная, напротив — гордея се с това, че послушах инстинкта си — страхът е най-добрата, а често и единствена, естествена защита. Тогава се вгледах и забелязах още нещо странно — сред орките имаше закрыта носилка и те не бягаха, точно защото се групираха около нея за защита. Е това вече беше прекалено. Никога, ама никога не бях виждал орки да се защитават. Не бях и чувал да са го правили, освен под заплаха от бич в собствените си крепости. Те нападаха вероломно, бягаха, когато се усещаха

застрашени, но никога, ама никога, нищо, ама абсолютно нищо, не им е било достатъчно мило, че да го защитават, без да ги карат насила. До онзи момент. Или поне така си мислех.

Изведнъж от носилката лъхна вълна от омраза и злост. Почти физически усетих как ме блъсна. Тогава видях огненото кълбо и вече знаех какво ще стане. Обзе ме ужас. Миг по-късно, таванът на носилката падна и отвътре се показа Демон. Досега не бях виждал, само ми ги бяха описвали и то доста неточно — няма никой, който да е видял отблизо Демон и да е оживял; дори елфите, за които се знаеше, че са ги убивали, не говореха за Тях. Все пак веднага го познах. Спомних си думите на Елеандър — моят учител-елф: „Защо ти е да знаеш как изглеждат ТЕ, Смъртни? Когато ги видиш, сам ще разбереш. И втори път не изричай думата «Демон», докато си тук. НИКОГА!“ В следващата секунда сякаш от цялата Му фигура, а всъщност само от ръцете Му изригна огнената топка и помете първата петица. С Арн дълго след това не можахме да постигнем същото „сливане“, както тогава когато едно мощно „НЕЕЕЕЕЕ!“ се изтръгна от гърдите и на двама ни сякаш от едни и същи гърди. Гледката беше страшна. Могъщите огнедишащи Дракони изгоряха като хартиени фигурки. Само Великата остана цяла от удара, но дори и тя беше много тежко поразена от Магията на Демона и почти веднага умря. От капитана не остана нищо. Това ме оставяше начело на втрещената група. Добре поне, че Драконите ни се опомниха и се пръснаха преди да дойде втората топка. Обзе ме дива ярост, но се опитах да я потисна, за да мога да командвам хладнокръвно хората си. Тогава си в съзнанието ми изплуваха думите на друг велик елф — Лесомил: „У теб има нещо, Смъртни. Ти можеш да се пребориш с Тях. Нека ти разкрия една тайна — на нас ни е трудно да се борим с Тях, защото не можем да мразим. Омразата е лошо нещо, Смъртни, но огънят най-добре се бие с огън. Запомни това смъртни. Мрази Ги и ще ги победиш. Както се изразявате вие, бий с Техните камъни по Техните глави. Мрази Ги!“

Наложих си да забравя за цялото си обучение при елфите, да забравя как ме учеха, че омразата е най-пагубното чувство, как ме наказваха, както само те могат, ако не съумееш да скрия ненавистта си към някого или нещо. Дадох воля на гнева си усетих нещо странно. Усетих страх у Демона. Това ме настърви още повече. Арн, който не беше учил при елфите, така или иначе си беше бесен. Спусна се като

мълния върху Него. Малките светкавички, с които някога при елфите си палех свещите сега се превърнаха в гръмотевична буря. Огнените струйки, с които Арн постоянно ме тормозеше, се превърнаха в огнена река. Орките така и не разбраха, какво ги удари. Демонът оцеля в огнено-светкавичния ад не повече от кокошка в Огъня на Арн. Демонска Магия, ли?! Ха!

За първи път не-елф убиваше Демон. Естествено се почнаха едни награди, едни речи, едни повишения, едни разпитвания. Мъдреците така и не разбраха, как може да убиеш едно превъплъщение на Злото чрез Зло. Нека си блъскат главите. Не можах да осъзнаят, че и един Демон може да изпитвах Страх и дори Ужас, като нас — „простосмъртните“. Не можах да разберат как омразата и обикновената човешка магия на един неукрепнал все още магьосник, какъвто бях аз тогава, може да победи могъщата магия на един Велик (както се оказа) Демон. Няма и да разберат. Не техният Командир, наставник и близък приятел задно с още четирима другари по оръжие загина. Няма как да разберат какво е. И по-добре да не разбират никога.

Дори и години по-късно когато се усъвършенствахме аз — в магията, а Арн — в Огъня, не успяхме да постигнем същата мощ като в тази първа битка, ако не се биехме с Демон. А с тях с бихме не веднъж и два. Врагът беше разбрал, че най-мощното му оръжие — Демоните не е толкова могъщо и започна да го използва все повече. Е, аз и Арн нямахме нищо против. Ето, пак бие звънецът за тревога. Или не, това не е тревога... По дяволите, това е будилника! Време е за училище... Сбогом приказен свят! Сбогом, Арни!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.